

landmanswelvaren, op wie de grond, dien zij bearbeiten, een niet geringen invloed schijnt geoeffend te hebben; Zola zou er het hart bij ophalen. De vrouwen gelijken ontegenzeggelijk op koeien; maar fiksche, knappe, melken boterkoeien, met iets ronds, roods, lustigs in het goedig gelaat, vooral misvormd door een tandenrij, waarin „het zoete der aarde” onmiskenbare vernielingsspooren heeft achtergelaten. Zij dragen groote witte floddermutsen, een paar gouden spiralen of bollen bij de ooren, een spoor-

De Oosterkade.

mand aan den arm en — ongeveer achttien rokken. Den omvang der heupen nagaande, mag men gerustelijk met Huijgens dit vrouwvolk met den niet zeer poëtischen naam van „rocken” betitelen.

En niet alleen van de bovenrivier, vooral ook van de eilanden, zetten hier de schepen joelende scharen aan wal. Gekakel van pluimgedierte, geloei, geblaat, geschreeuw van vee verdooft er het oor. De raderen stampen, de stoomfluiten blazen in lage tonen, de mannen lachen ruw en rooken, de vrouwen schetteren en snoepen uit haar manden, maar alles steekt flink de handen uit de mouwen. Lustig voort! een voordeeligen dag, stoer volk, dat de rivier van heinde en verre naar de stad droeg!

Dan boort de Maas voor het eerst een vinger een eind in de stad — de Oude Haven. Een vinger, die levenskracht blijkt te bezitten, want aan nieuwe vertakkingen ontbreekt het hem niet. Maar over de Haven zelve ligt een breede brug, de Leeuwenbrug. Vier steenen koningen der wildernis liggen er jaren lang uit te rusten en worden niet meer aangezien door de rusteloos voortspoedende menigte. Want in dit deel der stad heeft niemand tijd en de